

Маймунската обич на баба Гана

Ангел Борисов – поощрителна награда за разказ

Много мислих за коя жена да пиша. Дали за майка ми или сестра ми, дали за някоя моя приятелка или за друга ромска жена?... Все пак надделя решението да ви разкажа за баба ми по бащина линия. Нека читателят прецени защо.

Макар и 72-годишна, тя готви, чисти, пере, но и следи клюките със завидния си усет – нищо, че не е топжурналистка в някоя медия. Чете без очила броя на регионалния вестник „Ломпрес“, преди да е излязъл от печат (баща ми работи там и ѝ го носи). Гледа по телевизията „Дързост и красота“. Баба не пропуска да наложи волята си в каквото и да е семейно решение.

Отраснала в клайджийско семейство, една от седемте деца в него, тя вече четиридесет и пет години се бори с житейските проблеми рамо до рамо с дядо Борис, цуцуманин от музикална фамилия, чиято майка починала, когато бил още бебе. До военната си служба той бил слуга при богати българи, които се грижели добре за него. С баба се запознали през 50-те години. При строежа на социализма в България двамата били едни от основателите на ДЗС, нищо, че работили за 70-80 стотинки надница като земеделци. Животът им бил, според техните разкази, пълноценен и стойностен. Започнали съвместния си живот в апартамент под наем – с една маса, няколко стола и комплект чинии, дарени от бащата на дядо, Петър Левака, цигулар виртуоз, известен навремето като най-добрия косач в Ломско.

Навремето да бъдеш каруцар в стопанството било толкова престижно, колкото днес е да си шофьор на тир. А дядо работел с най-добрите коне на ДЗС-то. И даже бил сниман за един кино-преглед. От време на време баба се правела на болна (тя и сега все си е болна, прадядо ми казваше, че изпила лекарствата на шестнадесет аптеки), та дядо изработвал и нейната норма, когато бил звеновод в полевъдната бригада.

Старата мъдрост казва: където е едно, по-добре и него да го няма. Това свързвам с темата за маймунската обич, за която пиша. С какво е характерна маймунската обич? С това, че от много любов маймуната изяжда детето си. Това бе мнението на единия от братята на баба, но мисля, че е бил прав. Баща ми, „едно на мама и тати“, раснал и пораснал презадоволен с неща, за които нормалните деца можели само да мечтаят. Имал всичко, което пожелал. Едва след години, заради поведението си,